

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ตาข่ายของกิเลส

ก่อนจ้งหัน

พระเท่าไร (๓๕ ครั้งผม) พระ ๓๕ ท่านไม่ฉัน ๑๗ องค์ ท่านภวานาอยู่ในป่า
ขาดวันละ ๑๐ กว่าทุกวัน ๆ วัดนี้ไม่เคยมีพระที่จะมาฉันครบ ขาดตลอด พระ ๕๒ องค์
วันนี้ขาด ๑๗ ท่านไม่ฉันท่านภวานาอยู่ในป่า ท่านฉันก็ฉันพอประทัง ๆ เท่านั้น มาฉัน
จืด ๆ แจ็บ ๆ แล้วหายเงียบ ๆ พอยังชีวิตให้เป็นไปเพื่อมุ่งธรรมเป็นสำคัญ ๆ สำหรับ
ผู้มุ่งธรรมความสุขความเจริญรุ่งเรือง เป็นกาลเวลานานตั้งกับตั้งกลับในบรรดาความสุข
ต้องได้ทน ไม่ทนไม่ได้ กิเลสนี้สุขเอาเผากินคือกิเลส เรื่องสุขเอาเผากิน ๆ เป็นเรื่อง
ของกิเลสทั้งนั้น พวกเราทั้งหมดนี้ ไปปิดประตูไว้แล้วไล่พวกนี้ ใครที่ลอดตาข่ายแห่ง
การสุขเอาเผากินไปมีไหม ไปปิดประตูแล้วไล่ออกไป จะติดตาข่ายของสุขเอาเผากินทั้ง
นั้นแหละนะ จะเหลือสักรายนำกลัวไม่เหลือ หลวงตาก็ติดด้วยติดตาข่าย ตาข่ายสุขเอา
เผากิน เป็นอย่างนั้นนะ

กิเลสเร็วมากบอกตลอดเวลานะ เราพูดทุกอย่างถอดออกมาจากนี้ นี้ได้เห็น ดู
หมดทุกอย่างแล้วก่อนจะฆ่ามันได้ ถึงขนาดนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้มาประกาศให้พี่น้อง
ทั้งหลายทราบทั่ว ๆ ไป บอกให้ชัดเจน แผลมคมที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส เว้นแต่ธรรม
เท่านั้น กิเลสนี้กลัวธรรม อย่างอื่นไม่กลัวเลย เพราะฉะนั้นถึงครอบโลกธาตุได้ด้วย
อำนาจของกิเลส มันทำให้ง่าย ๆ นะ ทำให้ง่ายนิดเดียว สุขเอาเผากิน ๆ กินให้สบาย
เสียก่อน นอนให้สบายเสียก่อน ทำความเพียรเมื่อไรก็ได้ไม่เห็นยาก มันอยู่กับเรา แต่
เราไม่ทำชิ มันอยู่กับเราแต่เราไม่ทำ มันเป็นอย่างนั้นนะ พูดแล้วทุเรศนะพวกสุขเอาเผ
ากิน เอาละที่นี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

ผ้าป่าที่อำเภอบ้านฝื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๕๕ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑๑ กิโล ๑๑
บาท ๑๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓,๖๐๒ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑,๖๑๑,๑๑๑ บาท รวมทองคำ
ที่วัดทั้งวันวานนี้เป็นทองคำ ๑๑ กิโล ๓๔ บาท ๘๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓,๗๓๗ ดอลลาร์
กฐินทองคำได้ ๑๓ กอง กฐินเงินสดได้ ๒๕ กอง รวมเป็น ๓๘ กอง ทองคำที่เราได้รวม
ทั้งหมด ๕,๒๗๙ กิโล กฐินทองคำ ๘๘,๐๐๐ กองนั้น ทองคำได้ ๘๗๕ กอง เท่ากับน้ำ
หนัก ๓ กิโล ๒๑ บาท ๓ สลึง เงินสดและเช็คได้ ๓,๗๙๗ กอง เท่ากับเงินสด ๖,๐๗๕,
๒๐๐ บาท รวมกฐินทองคำทั้งหมดได้ ๔,๖๗๒ กอง ยังขาดอยู่อีก ๗๙,๓๒๘ กอง

ไปงานธนาคารชาติคราวนี้เราจะหลอมทอง เข้ามอบทองพร้อมเลย ยังไงก็แน่ใจแล้วเวลานี้ต้องได้ ๕๐๐ กิโลแน่ เราคิดว่าจะได้มากกว่านั้น ถ้าหากเป็นทองแท่งเรามอเลย นอกจากเศษเหลือเล็กน้อยเราก็จะมอบเท่าที่กำหนดไว้ เช่น ๕๐๐ กิโล เศษเหลือถ้าเป็นทองแท่งก็ไปด้วยกันเลย ถ้าเป็นทองชิ้นเล็กชิ้นน้อยเก็บไว้ก่อน เราคิดว่าอย่างนั้นนะ คิดว่าจะได้ ๕๐๐ กิโลแน่คราวนี้ แล้วยังคาดไว้ว่าจะได้มากกว่านั้นอีก จะได้มากกว่า ๕๐๐ กิโล มากถ้าเป็นแท่ง ๆ แล้วก็เข้าเลย ๆ ถ้ามากแต่ไม่เป็นแท่งเราเก็บไว้ก่อนแท่งหมายถึงว่า ๑๒ กิโลครึ่ง ถ้าเป็นแท่งอย่างนั้นเข้าเลย จะมากกว่า ๕๐๐ กิโลไม่เป็นไร เราต้องการตั้ง ๑๐ ตันมาว่าอะไร ๕๐๐ นี้จะ

คราวนี้รู้สึกว่สำหรับหลวงตานี้ไม่ได้ทำอะไรแหละนะ แต่รู้สึกถ้าหากพูดแบบโลกแล้วเรียกว่าหนัก ถ่วงอยู่ในจิตใจไม่น้อย ด้วยความหวังที่จะให้ได้ตามจำนวนที่เราต้องการนี้ เพื่อเชิดชูชาติไทยของเราขึ้น ทั้งความอบอุ่นในคลังหลวง ทั้งความสง่าราศีแห่งชาติไทยของเรา ที่ได้ช่วยชาติคราวนี้มีอะไรเป็นเครื่องหมาย บอกว่าทอง ๑๐ ตัน สำคัญตรงนี้ เรามาเกาะอยู่จุดนี้ เราแน่ใจต้องได้ ๑๐ ตัน จะช้าหรือเร็วบ้างเป็นธรรมดา เดี๋ยวนี้ยังขาดอยู่เพียง ๔ ตันกว่าเท่านั้นนะ ที่เราได้ก็ ๕ ตันกว่าแล้ว

ดอลลาร์เราแน่ใจแล้วว่าได้ ๗ ล้านแล้ว ส่วนเข้าคลังหลวงไม่ถึง ๗ ล้าน แต่นับตามบัญชีของเรามัน ๗ ล้านกว่าแล้ว กว่าทองคำจะได้ถึง ๑๐ ตัน ดอลลาร์เราแน่ใจว่าต้องได้ ๑๐ ล้าน เวลานี้ได้ ๗ ล้านแล้วยังขาดอยู่ ๓ ล้าน กว่าทองคำจะได้ถึง ๑๐ ตันอันนี้ก็เพิ่มขึ้นถึง ๑๐ ล้าน

วันที่ ๒๖ เราก็จะได้ลงไปกรุงเทพแล้ว กะว่าวันที่ ๒ กลับมา ก็นับได้ ๗ วันพอดี วันที่ ๒๖ ไปถึง วันที่ ๒๗ ก็ไปงานของเขา คือโรงหลอมเขาซื้อสถานที่ใหม่ที่ถนนวิฑู เขาก็มานิมนต์เราให้ไป ที่นั่นมันก็เกี่ยวข้องกับทองคำที่เราไปเกี่ยวข้องข้ออาศัยเขาอยู่ตลอดมา มันก็เลยแยกกันไม่ออก เลยลากหลวงตาเสด็จตาหะไป ๗ วัน เป็นอย่างนี้นะ เรื่องราวมัน เราจึงต้องได้ลงไป เพราะหลอมทอง ๆ นี่ก็ทางนี้หลอม ค่าหลอมก็ไม่คิดนั้นชิบุญคุณมันเกี่ยวโยงกันหมด ตกลงเราก็เลยต้องไปกรุงเทพวันที่ ๒๖

พากันเข้าใจใหม่ที่พูดเมื่อเช้านี้ คำว่าสุกเอาเผากิน มันสะเพร่าหรือมั่งก่ายที่สุดเลย พอผ่านมือ ๆ ก็เอาละ ๆ อย่างนั้น มันถึงไม่ค่อยเป็นทำเป็นทางเป็นเรื่องเป็นราวอะไร ถ้ามีความจริงจั่งติดแนบอยู่ตรงไหน นั้นแหละจะเป็นสาระขึ้นมา เป็นชั้นเป็นอัน ถ้าความจริงจั่งติดเข้าตรงไหน ๆ ผลประโยชน์จะเป็นชั้นเป็นอันขึ้นมา ถ้าแบบสุกเอาเผากิน ทำไปพอผ่านมือ ๆ แล้วไม่ได้เรื่องนะ ไม่ว่าจะอะไรก็ตามไม่ดีทั้งนั้น

ตะกี้ก็ได้พูดถึงเรื่องพระที่อยู่ที่นี่ ไม่เคยเห็นพระที่มาฉันจังหันที่นี่ครบองค์เลย ไม่มี ต้องขาดอยู่ประจำตลอดเลย ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา หากขาดตามอรรถาศัยของท่าน

นะ ต้นเหตุที่ท่านจะทำอย่างนี้ก็เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นผู้แนะนำสั่งสอน อุบายวิธีการใดที่ได้ผลประโยชน์ในการบำเพ็ญมากน้อยเพียงไร เราก็ดสอนอุบายต่าง ๆ ให้ แล้วท่านก็จับเอาไปพิจารณาไปปฏิบัติ เช่นอย่างอดอาหารนี้ ไม่ได้อดอาหารเพื่อตรัสรู้ธรรม ไม่ได้อดอาหารเพื่อละกิเลสโดยตรงนะ แต่เป็นเครื่องมือเครื่องหนุในการทำความเพียรเพื่อละกิเลส เพื่อฆ่ากิเลสได้โดยลำดับเท่านั้นเอง คือเครื่องมือเครื่องหนุดี ไม่ใช่ละกิเลสด้วยการอดอาหาร

ถ้าหากว่าละกิเลสด้วยการอดอาหารได้แล้ว พระพุทธเจ้าอดพระกระยาหารถึง ๔๙ วัน ก็ควรจะได้อบรมไปแล้ว แต่นี้ยังต้องมาบำเพ็ญ เสวยพระกระยาหารนางสุชาดา ๔๙ ก้อนนั้นแล้ว คำวันนั้นก็เอาเลย พระสรีระก็อ่อนเปียกพอแล้ว ที่นี้การบำเพ็ญจิตตภาวนาซึ่งเข้าถูกทางแล้วปั๊บ เข้ากันได้เลย ตรัสรู้ในคืนวันนั้น เวลาอดพระกระยาหารมาตั้ง ๔๙ วันก็ไม่เห็นสำเร็จ ที่นี้พอมาเจริญอานาปานสติ เป็นทางเดินที่ถูกต้อง ที่อดพระกระยาหารมาเป็นเวลานานนี้ มันแผ่วเบาทุกอย่าง ช่วยทางด้านจิตใจในเรื่องจิตตภาวนาได้เป็นอย่างดี พอภาวนापั๊บก็พุ่งเลย ก็เป็นเครื่องหนุอย่างนั้น

ท่านไม่ได้แสดงเอาไว้ แต่ผู้ปฏิบัติรู้ นี่ละดูซิพระทั้งหลายในวัดนี้ท่านไม่ค่อยฉันทันทีก็เพราะว่า วิธีการอันนี้ภาวนาดีกว่าอย่างอื่น ท่านบอกไว้วิธีการต่าง ๆ ในอุบายวิธีการที่เป็นเครื่องหนุภาวนานี้ มีบอกไว้หลายด้านหลายทาง แล้วแต่จะถูกกับจริตนิสัยของใครก็ให้นำนั้นไปปฏิบัติ แต่เรื่องอดอาหารนี้ท่านไม่ได้บอกไว้ในจุดศ ๑๓ ไม่มี แต่ไปมีอยู่ในบุพพสิกขา มีอยู่หลายตอนบุพพสิกขา ที่จะทำให้เป็นจุดศควัตร ให้พระมายึดปฏิบัติตั้งจุดศ ๑๓ ข้อจริง ๆ ก็ไม่มี แต่ก็มีอยู่ในบุพพสิกขาซึ่งเป็นพระวาจาของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวกันแสดงไว้ว่าเงาะ มันก็เข้ากันได้สนิท

คืออดอาหารนี้ ท่านบอกว่า ถ้าอดเพื่อไอ้เพื่ออวดเป็นโลกเป็นสงสารนั้น ปรับปรับโทษทุกความเคลื่อนไหว ไม่ใช่ธรรมดาณะ ปรับตลอดเวลาปรับโทษ คือห้ามไม่ให้ อวด ความหมายว่าเงาะ ถ้าอดปรับโทษที่อดเพื่อไอ้เพื่ออวด แต่อดเพื่อภาวนาละกิเลสแล้วอดเถิด เราตถาคตอนุญาต นั่นมีในบุพพสิกขา ถ้าอดเพื่อจิตตภาวนา เพื่อเป็นเครื่องสนับสนุนในการบำเพ็ญเพียรแล้วอดเถิด ตถาคตอนุญาต นี่ก็เป็นข้อหนึ่งที่อยู่

ข้อที่สอง เวลาพระสาวกเข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านแสดงวิธีการต่าง ๆ ในการประกอบความเพียร ก็มาลงที่ว่าผ่อนอาหาร ในตอนนี้บอกว่า ฉันทันน้อย ว่างั้นนะ ไม่ได้บอกว่าอด พระองค์ก็บอก เออ ถูกต้องดีแล้ว เราตถาคตก็ทำอย่างนั้นเรื่อยมา ถ้าเวลาไหนมีว่าง ๆ หน้อยแล้วตถาคตจะทำอย่างนั้น แต่ไม่ได้หมายถึงเพื่อหนุละกิเลสนะ คือเวลาฉันทันน้อยนั้น รู้สึกว่าเบาทุกอย่าง ธาตุชั้นรพอดิบพอดิ ถ้าฉันทันมากก็

อืดอาด ท่านว่าอย่างนั้น จึงผ่อน ตากตผ่อนเสมอ นี่ก็มีในธรรมท่านแสดงเอาไว้ เวลา อยู่โดยลำพังแล้วตาคตมักจะผ่อนอยู่เสมอให้พอดีกับธาตุขันธ์ ท่านว่าอย่างนั้นนะ เบา สบาย นี่เป็นข้อหนึ่งอยู่ในบุพพสิกขาด้วยกัน

แต่ที่นี้เวลาพระท่านมาบำเพ็ญเพียร มักจะถูกสายผ่อนอาหาร อดอาหารมากกว่าวิธีการอื่นนะ อย่างพระวัดนี้มา เราก็อธิบายให้ฟังตามแถวแนวของธรรม ซึ่งเป็น อุบายที่จะแกกเลสไปโดยลำดับลำดับ ที่เห็นว่าถูกต้องกับจรตินิสัยของใครก็ให้ยึดเอา เราก็อธิบายหลายวิธี อย่างอดอาหารมี ในธุดงค์ ๑๓ นี้อดนอนมี เนสัชชิ ไม่นอน นี่เราก็ ลองดูแล้ว อดไปหลายวันเท่าไร แทนที่ร่างกายทุกอย่างจะเบาจะอะไร สติสดังความ พากเพียรจะดีขึ้น ๆ กลับไม่ดี อดไปหลายวันเท่าไรที่ไปหมด อ้าวทำไมเป็นอย่างนี้ มันไม่ถูกกับเราแล้วแหละ อดไปหลายวันเท่าไรมันที่ไปหมดเลยนะอดนอน อ้าว ไม่ดี พลิกใหม่ ไม่เอา เอาวิธีอดอาหาร ผ่อนอาหาร เราเห็นหมูเพื่อนทำบ้างแล้วเราก็เลยยึด เอามาปฏิบัติ มันก็ถูกทันทีเลย

พอมันถูกแล้วตั้งแต่นั้นมา ตั้งแต่พรรษาแรกเลยที่ออกปฏิบัติ เริ่มอดอาหารตั้ง แต่นั้นมา แต่นิสัยเราเป็นนิสัยผาดโผนอย่างว่า ถ้าทำอะไรมันไม่พอดีแหละ มันมักจะ ผาดโผนทุกอย่าง อดอาหารนี้ก็เหมือนกัน เห็นว่าถูกต้องแล้ว เอา จะยากลำบาก ทุกข์ ขนาดไหนก็ทน เพราะจิตใจมันดี มุ่งแต่จิตใจ ที่นี้ธาตุขันธ์เวลาอดไป ๆ ทางแพทย์เขา ว่าไม่มีอะไรย่อยหรือใจ (น้ำย่อยมันออกตามปกติของมัน เราไม่ฉันทเข้าไปมันไม่มี เครื่องย่อย มันก็เลยย่อยเยื่อข้างในเจ้าคะ) นี่ละทางแพทย์ว่างั้น แต่เราไม่เป็นอย่าง นั้น อันนั้นแพทย์ทางสกลกาย เรานี้เป็นแพทย์ทางจิตทางธรรม มุ่งแต่ธรรม ร่างกายจะ เป็นอะไรก็ตาม

อดไป ๆ ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๐ นี้ ๓ ปีเริ่มแสดงแล้ว ธาตุขันธ์ไม่ดี เมื่อเราอดไปแล้วพอมานี้ ท้องไม่ดี ท้องอืด แล้วกลางคืนมาถ่าย จากนั้นก็เรื่อย แต่ จิตไม่ได้มาอยู่กับอาหารกับธาตุกับขันธ์นะ มันอยู่กับการภาวนา ด้วยการอดอาหารนี้ ดี ๆ มันก็เลยฟุ้งนั้น ๑๒ พรรษา รู้ชัด จากนั้นก็เอากันเรื่อย ไม่เคยถอยนี้การอดอาหาร ตั้งแต่พรรษา ๗ ไปแหละจนกระทั่งถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี นี้ออดอาหารมากที่สุด เรา จนถึงขนาดว่าท้องเสียเสียจนใช้ไม่ได้เลย ถึงพรรษา ๑๖ แล้วก็หยุดละที่นี้ละ ฉันท ธรรมดาตั้งแต่บัดนั้นต่อไปเลย ไม่เคยอดอาหาร อดเพื่อความเพียรนี้ไม่เคยอด แต่ ไม่ฉันทตามธรรมดาของธาตุขันธ์ที่ไม่สะดวกสบายนี้ แล้วแต่อัธยาศัยของเรา วันนี้ไม่ สะดวกธาตุขันธ์ไม่ฉันทเท่าตัวเอง ไม่ได้เกี่ยวกับจิตใจ

มันก็ถ่ายเรื่อยมาตั้งแต่พรรษา ๑๒ มาจนกระทั่งถึงชั้นมันจะเป็นจะตายจริง ๆ คือถ่ายมันไม่หยุด เราฉันทจันทันเป็นปกติ ท้องก็ไม่ปกติ ถ่ายอยู่เรื่อย แต่ส่วนมากมัก

จะ ๗ วันถ่ายทีหนึ่ง ถ้าลงได้ถ่ายแล้วหมดเลยในท้อง ไม่มีอะไรเหลือเลย แล้วก็สั่งสมอาหารเอาไว้ประมาณ ๗ วันถ่ายเสียทีหนึ่ง หลายครั้งหลายหนจนกระทั่งถึงจะออกช่วยชาติมันก็หนักมาก จะตายตอนนั้น ได้ยาหมอบตั้งถึงได้ฟื้นขึ้นมา นี่ก็แปลกอยู่นะ ที่มันเป็นมาตั้ง ๕๐ กว่าปีท้องนี้ะ ก็มาหายขาดด้วยยาหมอบตั้ง หายขาดจริง ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ไม่ปรากฏเลย

จนกระทั่งเราสงสัยในตัวเอง ก็มันเป็นมาถ้าเป็นนักแสดงก็เป็นนักแสดงโต เสือกก็เสียโคร่งใหญ่ ก่อนที่มันจะตายมันต้องพึดกับคู่ต่อสู้เสียก่อนเต็มเหนี่ยวมันถึงจะยอมตาย อันนี้การที่เราท้องเสียนี้มันก็เป็นนักแสดงโตแล้ว ก่อนที่มันจะหายด้วยยาประเภทไดนี้มันจะต้องพึดกันเสียก่อน นี่ไม่มีเลย หมอบไปเลยตายไปเลย ยาหมอบตั้งนี้เก่งมากนะหายจากนั้นจึงได้ช่วยชาติบ้านเมืองมาจนกระทั่งทุกวันนี้ แล้วท้องนี้รู้สึกว่ายขาด ไม่ปรากฏเลย หายเด็ดขาดจริง ๆ

นี่พูดถึงเรื่องการผ่อนอาหาร อดอาหาร มันไม่ดีทางธาตุขันธ์ ถ้าอดพอประมาณก็ได้อยู่ นะ แต่เรามันนิสัยผาดโผนอย่างว่า ฟาดตั้งแต่ออกปฏิบัติ ชัดจนกระทั่งถึงเวลา ๙ ปี มันจะตายจริง ๆ ก็ฉันให้ ฉันให้แบบนั้นแหละ จิตมันอยู่กับธรรม ๆ ไม่มาอยู่กับธาตุขันธ์ เป็นอะไรช่างหัวมัน ไม่ได้สนใจกับมัน ที่นี้มันก็เป็นของมันเรื่อย จนกระทั่งพรรษา ๑๖ ผ่านไปแล้ว การไม่ฉันจึงหันนั้นถึงดละที่นี้ ฉันปรกติ มันก็เลยเป็นของมันไปเรื่อย เป็นหนักเข้า ๆ จนกระทั่งจะตายนั้นแหละ

ที่นี้เวลามาแสดงให้หมู่เพื่อนฟังเราก็บอกกลาง ๆ คำนี้ไม่ใช่คำสั่งไม่ใช่คำสอน เป็นคำที่บอกเล่าแสดงไปธรรมดา ตามแต่จริตนิสัยของใครจะชอบอย่างไรก็ให้ยึดเอา เช่นการอดอาหารนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งว่าต้องอด ไม่ได้เป็นคำสอนว่าควรจะอด เป็นคำเล่าให้ฟังว่าให้ยึดไปปฏิบัติต่อตัวเอง ถ้าถูกแล้วก็ถือไปปฏิบัติเท่านั้นเอง ก็ว่าอย่างนั้น ที่นี้พระส่วนมากมักจะถูกทางนี้จึงไม่ค่อยมีองค์ไหนฉันจึงหัน แต่เราก็เตือนไว้แล้วว่า เวลาอดไปมาก ๆ มันเป็นอย่างนั้น ๆ ท่านก็คงจะไม่ผาดโผนอย่างเรา ก็เรื่อยมาอย่างนี้ วัดนี้จึงไม่ขาดพระที่อดอาหาร ไม่ค่อยมาฉันครบแหละ เป็นมาอย่างนี้ตลอดวันนี่ตั้งสิบกว่าองค์ ก็อย่างนั้นแหละ เป็นประจำนะวัดนี้ องค์นั้นฉันนิต ๆ อย่างมาฉันนี้ท่านก็ไม่ได้ฉันมากนักะ ดูเขาก็รู้ที่มาฉันจับ ๆ แจ็บ ๆ สักเดียว พอทนได้ท่านหยุดแล้ว

ท่านมุ่งต่อธรรม ธาตุขันธ์พอเหยียวย่าได้แล้วท่านก็เอาละแค่นี้พอ ท่านหยุดเสียฉันจับ ๆ แจ็บ ๆ ๒-๓ คำ ทั้ง ๆ ที่ฉันที่หลังเรา เราจวนจะอิมแล้วท่านถึงมาฉัน แล้วท่านยังหยุดก่อนเรา แสดงว่าท่านฉันน้อยมาก บางองค์ฉันน้อยมาก ก็ตามอัธยาศัยของท่านไม่มีใครบังคับท่าน ท่านทำมาอย่างนั้นเรื่อย ๆ เพราะการอดอาหารนี้มักจะถูกกับผู้ปฏิบัติจำนวนมากกว่าอย่างอื่น เพราะการอดอาหารนี้มันเกี่ยวกับเรื่องร่างกายโดย

เฉพาะที่เดียว เวลาฉันมาก ๆ ร่างกายสมบูรณ์บริบูรณ์ขึ้นแล้วความขี้เกียจขี้คร้าน ความนอนก็มาก ความขี้เกียจก็มาก ทีนี้กิเลสมันเสริมธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์มีกำลังราคาจะ ตัณหาก็ก็น่าแสดง นี่ละพูดภาษาธรรมให้ท่านทั้งหลายฟังเอานะ

ราคาจะตัณหา มันจะกวน มีลักษณะอยู่ในจิตนั่นแหละ มันไม่ได้ออกมาในร่างกาย ถ้ามากกว่านั้นมันก็ออก ถ้าไม่ตัดมันมันต้องออก ต้องพลิกเปลี่ยนใหม่ พอมันแยบ ๆ ขึ้นก็รู้ อ้อ นี่เป็นเพราะอันนั้น ๆ จับไว้แล้ว ทีนี้ท่านก็ปรับปรุงใหม่ให้พอเหมาะพอดี อย่างนั้น มันก็เสริมทางธรรมะขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละพากันเข้าใจ การอดอาหารนี้เกี่ยวกับ เรื่องราคาจะตัณหาหนักมากกว่าเพื่อนนะ อันนี้เร็วมาก กิเลสในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มี อะไรที่โด่งดังที่ละเอียดแหลมคมหรือเด่นที่สุดยิ่งกว่าราคาจะตัณหา ดูในหัวใจของทุกคน นี่เอาธรรมมาชี้แจง ที่เราจะค่อยกำจัดตัดแปลงมันไปให้พออยู่พอดี พอดีบพอดี ไม่ให้ มันเลยเถิด ถ้าอันนี้เลยเถิดเป็นกองไฟไปเลยนะ

ตัวกับเมียนี่แตกต่างกัน ตัวไปหาเมียใหม่ เมียไปหาตัวใหม่เพราะกินไม่พอ ไม่พอ ปากพอท้อง นี่ละราคาจะตัณหาตัวนี้มันรุนแรง เพราะฉะนั้นจึงต้องได้บังคับอันนี้เอาไว้ ให้อยู่พอดีสำหรับคนที่มีครอบครัว ไม่ให้เลยเถิด สำหรับพระที่จะฆ่ามันอยู่แล้ว ยิ่ง หมุนตัว ๆ ท่านจึงเร่งทางนี้มากที่สุด นี่พี่น้องทั้งหลายทราบเสีย นี่เอาออกมาจากบน เวทีเอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่ได้ออกมาลูบ ๆ คลำ ๆ แบบสุมี่สุมี่ห่าณะ ออก มาจริง ๆ กิเลสตัวไหนที่มันเด่น ๆ มันเด่นในทางไหนมาก เพราะอะไร ต้องตามหา เหตุหาผลมัน ไม่อย่างนั้นแก้ไม่ตกนะ ต้องได้ใช้การพิจารณา สำหรับเราเองนี้ ความมุ่งต่อแดนพันทุกข์มันรุนแรง สิ่งเหล่านี้มันแสดงก็รู้ รู้ก็จับปั๊บ ๆ เลยเชียว รู้ ตลอด

ทีนี้เรื่องที่ว่าหนักมากก็คือ อันนี้อีกนะ การภาวนาอะไรก็ตาม ไม่ได้ยากยิ่งกว่า ธรรมดาอันนี้นะ อันนี้หนักมากเด่นมากอยู่ตลอด จะต้องออกหน้าหมู่เพื่อนอยู่เสมอ ตัวราคาจะตัณหา ไม่มากก็น้อยให้จับได้ ไม่ได้หมายถึงว่ามันจะมาต่อสู้อย่างจริงจัง ๆ นะ คือ เราจับเพื่อจะฆ่ามัน มันแยบออกมาตรงไหน ๆ จับไว้ ๆ มันก็รู้ ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่า อันนี้เด่นที่สุด ในบรรดากิเลสภายในหัวใจของสัตว์โลกไม่มีอะไรเกินราคาจะตัณหานะ อวิชชาเป็นกษัตริย์อยู่ในพระราชวัง อันนี้ออกสนาม ตัวราคาจะตัณหาออกสนาม ออกสู่ แนวรบ ตัวนี้สำคัญมากนะ ทีนี้เวลาพิจารณาก็ตีตัวนี้ละเข้าไป ตีตัวนี้เข้าไป ตีตัวนี้นั้น พระพุทธเจ้าสอนว่า เกสา โลมา คือนี่ละรวงรังแห่งวัฏจักรที่มันหมุนจิตใจสัตว์ให้ตาฝ้า ตาฟาง ไม่ให้มองเห็นลูกเห็นผิวเห็นเมียตัวเอง คือตัวนี้เอง มันตาบอดไปหมดเลยนะ

ทีนี้เวลาฝึกเข้าไปท่านจึงฟาดอันนี้ให้แหลก ให้น้ำหนักมาก เรียก อสุภะอสุภัง เอา อย่างหนักมากเป็นลำดับลำดับไปเพื่อแก้ตัวนี้ลง ตัวนี้มันรักสวยรักงาม ตัวราคาจะตัณหา

ธรรมบอกว่าตัวรักสวयरักงามนี้แลตัวสร้างกองทุกข์ นั้น ต้องแก้ตรงนี้ ๆ พออันนี้เบา
ลงไปทุกสิ่งทุกอย่างจะเบาตาม ๆ กันไป ขอให้ราคะตัณหานี้เบาลง เรื่องอื่น ๆ จะค่อย
เบาไป ๆ ทีนี้ตีเข้าไปตามต่อนเข้าไป สะกดรอยไม่ปล่อยวางเข้าไปเรื่อย ๆ อันนี้อ่อน
ลงเท่าไร ความสงบร่มเย็นทุกอย่างจะเบิกกว้างออก ๆ ในหัวใจของนักปฏิบัติที่ขึ้นสู่
เวทีแล้วนะ อันนี้ตัวสำคัญมาก พอตัวนี้อ่อนลงเรื่องจิตใจนี้จะค่อยเบิกกว้างเป็นความ
สว่างงาม สว่างไสวไปเรื่อย โลกกว้างไปเรื่อยแหละ เพราะจิตใจกว้างขวางด้วยความ
ผาสุกเย็นใจ

ทีอันนี้เข้าไปมากเท่าไร มากเข้าไปเท่าไร โลกก็ยิ่งกว้างออก ๆ มันเห็นได้ชัด
อย่างนี้ ใครจะว่าตัวไหนเก่ง ไม่ได้ขึ้นเวทีมันไม่รู้ ให้ขึ้นเวทีเสียก่อนมาพูดไม่ผิด วางั้น
เลย อันนี้เอาลงกระทั่งถึงสุดขีดมันแล้วนะ ตัวนี้มีมันเสียลงไปบึงเท่านั้นละ ทีนี้โลกนี้
ว่างไปหมดเลย อ้อ มีตัวนี้เท่านั้นตัวสำคัญ ตัวนี้เองเป็นตัวกดถ่วงโลกให้ได้รับความ
ทุกข์ความลำบากลำบาก ไม่ว่าจะส่วนใหญ่ส่วนย่อยอยู่กับตัวนี้ทั้งนั้น ๆ มันประมวลเข้ามา
หมด พอตัวนี้หมดจริง ๆ แล้วมันก็หมด ความห่วงใยในโลกนี้จะอะไรห้วงไม่เห็นมี อะไร
จะมากดถ่วงดึงดูดลงมาไม่เห็นมี มีแต่ดึงขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละที่ว่าพระอนาคามีท่านไม่
กลับมาเกิดอีก คือท่านไม่มีเครื่องดึงลงมา ได้แก้ราคะตัณหานี้เองเป็นเครื่องดึงลงมา
พอตัวนี้เบาไป ๆ โลกก็กว้าง พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วทีนี้มันก็ว่างไปหมด ไม่มี
อะไรเหลือ มีแต่จิตที่จะหมุนตัวไปเอง เหมือนกับล้อหมุนขึ้นสูงเรื่อย ๆ ไม่ได้หมุนลง
ล้อเราโยนไปในอากาศมันจะหมุนของมันขึ้นไปเรื่อย ๆ

ทีนี้จิตเมื่อเข้าถึงขั้นอนาคามีแล้วก็เริ่มหมุนตัวแหละ หมุนเป็นเอง ๆ ไปเรื่อย
ๆ ละเอียดลเอียด นี่พูดตามขั้นของธรรมของจิตนะ ถ้าท่านผู้เป็น ขิปปากิณญญาบรรลุได้
เร็ว เราไม่ได้เอามาพูดกับวงนี้นะ วงนั้นรวดเร็วผ่านบึง ๆ ๆ ไปเลย แต่วงธรรมดาคน
เราทั่ว ๆ ไปส่วนมากเป็นอย่างนี้ พออันนี้ขาดลงไปแล้ว จิตขาดลงไปได้ระดับ นั้นเป็น
อีกขั้นหนึ่งนะ ไม่ใช่ธรรมดาสอบได้ ๕๐% เรียกว่าได้ ระดับอนาคามีขั้นต้น ที่ว่าอวิหา
อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี อภิญญา นี่ท่านสอบได้ ขั้นกามราคะนี้เริ่มขาดลงไปแล้วพอ
ได้ระดับ แต่ยังมีที่ละเอียดกว่านั้นอีก

เพราะฉะนั้นท่านถึงได้ชำระไปเรื่อย แล้วจิตใจก็เลื่อนขึ้นเรื่อย ถ้าตายก็ไปตาม
ขั้นของจิตนั้นแหละ ชั้นนั้นชั้นนี้ของสุทธาวาส ๕ ชั้น คืออวิหา อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี
อภิญญา ๕ ชั้น ลำดับของกามราคะ ที่หมดไปมากน้อยลำดับไป เบื้องต้นพอสอบได้
๕๐% แต่เรื่องหมदनนั้นยังไม่หมด ถึงไม่หมดก็ไม่กำเริบ นี่ก็รู้แล้วนะ เพียงแต่ว่ามันยังไม่
หมดโดยสิ้นเชิง เนอะ ท่านก็รู้ แต่ยังไม่มันก็ไม่กำเริบอีกแล้ว นั่นรู้ มันหมदनมันหมदन
เพื่อจะหมดไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่หมดแล้วจะกำเริบขึ้นมา พระอนาคามีจึงไม่กลับมาเกิดอีก

คือไม่มีอะไรดึงลงมา ก็มีแต่ดึงขึ้น ๆ ท่านชำระของท่านเรื่อยไป ชั้นภูมิของจิตก็ละเอียดลงไป ชั้นภูมิของท่านเวลาตายแล้วท่านจะไปอยู่ในชั้นใดก็ อวิหา อดตปภา สุทฺสสา สุทฺสสี ขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามภูมิจิตของท่านเรื่อยไป ที่นี่เป็นจิตอัตโนมัตติ จะไม่ลง ขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ แล้วเป็นความเพียรอัตโนมัตติอีก เวลาตายแล้วก็ไม่ลงจิตดวงนี้จะเป็นอัตโนมัตติของตัวเอง แต่เข็องช้าเพราะเป็นไปตามธรรมชาติของตัวเอง ถ้าเจ้าของยังมีชีวิตอยู่จะเร่งเข้าไปให้เร็วกว่านี้ได้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

เช่น สำเร็จเป็นอนาคามีขณะนี้แล้วผ่านบึงไปพร้อมกันเลย ผู้รวดเร็วนะ ไป ๆ หมดเลย ถ้าผู้ไม่รวดเร็วก็ช้า แต่เป็นไปโดยลำดับอัตโนมัตติถึงขั้นสุดเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าช้าเพราะไม่มีผู้เร่ง ดูในหัวใจเจ้าของเป็นอย่างนั้น อันนี้จะเป็นเครื่องกดถ่วงจิตใจของสัตว์โลกลง มีมากเท่าไรนี่จมดิ่ง ๆ เลยนะ เวลาชำระลงค่อยดีขึ้น ๆ จนถึงขั้นว่า ๕๐% สอบได้แล้ว เอ้า อันนั้นยังมีก็ตาม แต่มีก็ไม่กำเริบ มีแต่ทำมันจะดับไปโดยลำดับที่จะให้กำเริบขึ้นมาอีกไม่มีทาง อนาคา ท่านจึงบอกว่าท่านไม่กลับ พอถึงขั้นอนาคาแล้วก็ อวิหา อดตปภา ตีตราไว้แล้วขั้นเบื้องต้น แล้วก็ค่อยขยับไปเป็นอัตโนมัตติ ๆ เวลาตายแล้วอันนี้ก็อัตโนมัตติ จิตดวงนี้นะ จะค่อยเปลี่ยนตัวเองไปเรื่อยตามธรรมชาติของตัวเอง ไม่มีใครเร่งก็ช้า แต่ถ้ามีเจ้าของอยู่เร่งไปมันก็เร็วขึ้นเรื่อย แล้วถึงที่สุดในชาตินั้นเลย นี่ต่างกันอย่างนี้

อันนี้จะขึ้นเรื่อย ๆ เลย เมื่อหมดโดยสิ้นเชิงแล้วก็ยังเหลือแต่อวิชชา อวิชชาปัจจุยา สงฺขารธา ไม่ต้องมาฝึกมาซ้อมเรื่องราคะตัณหาเพื่อให้หมดไป ๆ อีกแล้ว เพราะมันสิ้นของมัน เรียกว่าถึงขั้น อภิญญา เต็มเหนี่ยวแล้วนั่น พอจากนั้นก็ฝังเข้าพระนิพพาน อวิชชาดับพริบเท่านั้นหมดเลย เป็นอย่างนี้ภาคปฏิบัติ ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหมคำพูดอย่างนี้ หลวงตาเอามาอวดท่านทั้งหลายเหอ มาอวดมาไม้อะ หลวงตาบ๊วยอยากได้อะไรเวลานี้ อยากได้ชื่อได้เสียง กิตติศัพท์กิตติคุณ ให้เขามายอว่าหลวงตานี้กำลังจะเป็นบ่าวางั้นเหอ เขามายอว่าหลวงตาจะเป็นบ่า ก็ยังจะเป็นบ่าหนักเข้าไปอีกเหอ พิจารณาซิ

นี่เอาเดนตายมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จึงได้ทราบมันทุกระยะของจิตตภาวนา มันจะออกแเงโตมุ่มโตมันจะจับของมันได้ตลอด ๆ จนกระทั่งขาดสะบั้นลงไป ที่อวิชชานั้น กษัตริย์วิภูจักร ได้แก่อวิชชาที่ว่าสว่างไสวจำครอบไปหมดนั้น ถึงขนาดที่ว่ามาหลงตัวเอง ว่าอัครรย์จิตตวงของเราเอง นั่นละคืออวิชชา มันรู้ได้เมื่อไร ทีนี้พออันนั้นผ่านไปปั๊บ อวิชชาที่สว่างไสวทำไมมันกลับกลายเป็นกองขี้ควายทิ้งกองได้ ถ้าอันนั้นไม่เหนือกว่าเสียจนประมาณไม่ได้แล้ว จะไปตำหนิมันได้ยังไง ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนเราก็เคยชมมันอยู่แล้วว่าอัครรย์เกินคาดเกินหมาย ก็คือเราอัครรย์เราเอง จิตตวงนี้เอง จิต

ดวงนี้คือดวงอวิชากำลังครอบมันเต็มเหนียว หลงเต็มเหนียว ทั้ง ๆ ที่สติไม่ใช่สติ ธรรมดาปัญญาธรรมดานะ มหาสติมหาปัญญายังหลงมันได้ฟังซิ มันเก่งไหม กิเลสนี้ เก่งขนาดนั้น ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญายังหลงได้ แม้จะไปได้ก็ตาม มันหลงตอนไหนก็ บอกว่าหลงซิ มันยังมีอยู่ก็ต้องบอกว่าหลง หลงเพลินในความสว่างไสวของตัวเอง

อยู่ที่ไหนมันสว่างจ้าไปหมด มันลืมเมื่อไร ไม่ลืมนะ อัจฉริยะตัวเอง โอ จิตเรานี้ ทำไม่ถึงเป็นขนาดนี้นะ อยู่ที่ไหนมันจ้าไปหมดเลย ครอบไปหมด ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ นี่พระธรรมท่านกลัวหลง ท่านกลัวติด ท่านจึงมาแสดงชั้นเป็นบทเป็นบาท เราก็ไม่ลืม นี่เรียกว่าพระธรรมเกิด ไอ้ที่เราอัจฉริยะจิตของเราเองนั้นเรียกว่าเสริมกิเลส จะว่ากิเลส เกิดหรือมันก็ไม่เชิง ถ้าว่าเสริมกิเลสตัวสว่างไสวก็ถูกแล้ว ที่นี้พระธรรมท่านก็เกิดละซิ เตือน ติดแล้วนี่ ความหมายว่างั้น ติดความอัจฉริยะอันนี้แล้ว นี่คือกษัตริย์วิฆ्नจักร มัน ติดแล้วนะนี่นะ พระธรรมท่านก็ขึ้นมารับ มาเตือนว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั้นแหละคือตัวภาพ ขึ้นมาเป็นคำ ๆ จุดกับต่อมเป็นไวพจน์ใช้แทนกันได้ แห่งผู้รู้คือจุด ของผู้รู้นั้นแหละ

จุดที่สว่างไสวมันเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ไล่ตะเกียงนั้นเป็นจุดที่สว่าง จุดนั้น แหละจุดอวิชา ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั้นแหละคือตัวภาพ งบประมาณไหน จะจับปุ๊บตรงนั้น ไม่ได้นะ ไม่จับ มันก็หลงไปอีก เอ้ จุดที่ไหนต่อมที่ไหน มันยังว่าอีก นะ หลงกันอยู่อย่างนั้น นั่นฟังซิ นี่ละพระธรรมท่านมาเตือน ถ้าพ่อแม่ครูจารย์มันยัง อยู่ พอไปกราบเรียนท่าน ท่านจะไล่ดวงเดียวมันจะพันในเวลานั้นนะ ติดดวงในเวลา นั้นเลย แต่หนีเสียตาย ท่านผ่านไปแล้วมันถึงมาเป็นทีหลัง เวลามันเป็นขึ้นมาแล้ว ที่นี้ที่ ว่าสว่างไสวมันกลายเป็นกองขี้ควายได้เห็นไหมละ ความสว่างไสวที่เลิศเลอสุดสมมุติ ทั้งหลายแล้วนั่นคืออะไร อันนั้นแหละที่เหนืออันนี้ จึงมาตำหนิความสว่างอันนี้ว่าเป็น เหมือนกองขี้ควาย นั่นเห็นไหม นี่ละเรื่องธรรมวิมุติหรือธรรมธาตุ เหนือโลกขนาด ไหน ถ้าว่าอัจฉริยะก็เกินโลกเกินสงสาร เกินทุกสิ่งทุกอย่างในบรรดาสมมุติ ไม่มีสิ่งใดที่ จะเทียบได้เลย

อันนั้นแหละที่เอามาเทียบ กับธรรมชาติที่เราว่าสว่างไสวเป็นแดนอัจฉริยะแต่ ก่อนนั้นนะ แล้วมันกลายเป็นกองขี้ควายได้ คืออันนั้นเหนือกว่าขนาดนั้น มันถึงมา ตำหนิอันนี้เป็นกองขี้ควายได้ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนมันชมเสียจนจะเป็นบ้า ว่าอัจฉริยะ ๆ ที่ นี้มันก็มาเป็นกองขี้ควายได้ คือเหนือกันขนาดนั้น แล้วใครมาบอก ที่ว่ากองขี้ควายก็ดี คือความอัจฉริยะซึ่งเป็นกองขี้ควายก็ดีใครมาบอก มันก็อัจฉริยะของมันได้ แต่เวลามัน รู้มันลบกันได้แล้ว ก็ไม่มีใครบอกมันก็รู้อของมันได้ มันก็ตำหนิได้ชัดเจน มันถึงใจด้วย กันทั้งนั้นแหละ

นี่ละธรรมอัครจริย มั่นยากอยู่นะ กิเลสนี้กล่อมได้ตลอด แหลมคมที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญายังหลงได้อย่างง่านี้ซิ ความอัครจริยนี้คือ กษัตริย์วิภูจักร ก็มหาสติมหาปัญญาเสียเองรักษาอยู่นั้น มันไม่ทำลายนะ มันสงวนรักษาไม่ให้ใครมาแตะต้องเลย นี่มหาสติมหาปัญญารักษา พอได้สติปั๋วนี้พลิกเดียวขาดสะบั้นไปเลย ก็มหาสติมหาปัญญานั้นแหละ ทำลายอันนี้ก็ดี แต่เวลานั้นมันหันปากกระบอกปืนไปโน้น ข้าศึกอยู่ทางนี้มันหันปากกระบอกปืนไปทางโน้น ยิ่งจนหมดกระสุน แล้วมาบรรจุใหม่ยิงใหม่อยู่อย่างนั้น จนกระทั่งมันหันกลับมาปั๋วเท่านั้น มันจึงใส่เปรียงขาดสะบั้นไปเลย โอ้ย มหาภัยอยู่ตรงนี้ กองซี้ควายอยู่ตรงนี้ ความหมายว่างานนี้ละท่านทั้งหลายฟังเอานะ

ศาสนาพระพุทธเจ้าคงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยมรรคผลนิพพาน ด้วยบาปด้วยบุญทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ระวังในสิ่งที่เป็ณภัย เป็นภัยแท้ ๆ พระพุทธเจ้าสอนไม่ผิด อันใดเป็ณคุณเป็ณคุณแท้ สอนไว้ไม่ผิด เพราะฉะนั้นให้พยายามหาทางคุณ ให้ปัดทางภัยออกเรื่อย ๆ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ประหนึ่งว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้ปรีณิพพาน เป็ณคำสอนออกมาในหัวใจเรานั้นแหละ เตือนเราอยู่ตลอดเวลา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะ คงเส้นคงวาหนาแน่น เรื่องกิเลสมีแต่เรื่องลบเรื่องล้างลบล้างมรรคผลนิพพาน บาปบุญทั้งนั้นแหละ เพราะมันเป็นข้าศึกกัน มันจะยอมรับบาปรับบุญไม่มีทาง กิเลสไม่ยอมรับ มีแต่ลบทั้งนั้น ลบถ่ายเดียว ๆ เรียกว่ากิเลส ส่วนธรรมนี้ชะล้าง ๆ ชะล้างไปเต็มเหนี่ยวแล้วก็อย่างที่ว่านี้

ทีนี้เมื่อถึงขั้นนั้นแล้วก็ไม่ต้องถามพระพุทธเจ้า สนุทธิฎฐิโก ประกาศปางขึ้นมาตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งถึง สนุทธิฎฐิโก อันสุดยอดแล้วก็ไม่ต้องถามพระพุทธเจ้า พุดแล้วสาธุทันที ถามท่านหาอะไร นั้นเห็นไหม มันชัดขนาดไหน สนุทธิฎฐิโก ท่านประกาศไว้แล้ว ก็พระพุทธเจ้าเองเป็นผู้ประกาศ เมื่อไปเจออันนั้นแล้วก็ไปถามพระพุทธเจ้าหาอะไร มันก็กราบราบเท่านั้น นี่แหละสนุทธิฎฐิโก พระพุทธเจ้าสอนแม่นยำมากที่สุดนะ ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ให้ระวังให้ดี ถ้างงสอนตรงไหนแล้วไม่ผิด ว่าบาป บาปจริง ๆ บาปมากบาปน้อยจริง ๆ ถ้าวาบุญ บุญมากบุญน้อยจริง ๆ ด้วยกัน ให้พากันฟังเสียงอันนี้ให้ดีนะ ฟังเสียงพระพุทธเจ้า

ตำหนักก็ฟังให้ถึงใจนะ ไม่ดีแล้วอย่ากล้าหาญ ถ้าวาดีแล้ว เอ้า กล้าหาญ ตายก็ตายฟาดกันเลย เชื่อพระพุทธเจ้าไปได้ไม่สงสัยนะ ถ้าเชื่อกิเลสจมเลย ๆ ไม่มีใครไปได้ ถ้างงเชื่อกิเลส มีเท่าไรก็ลงด้วยกันไปหมดนั่นแหละ ดังที่ว่าให้กางตาข่ายประต้วัด มันจะไล่ลงไปอยู่นั้นหมดแหละ ตาข่ายกิเลสทั้งหมด ไม่มีตัวไหนรอดไปได้แหละ พากันจำเอานะ

โธ่ เราสงสารนะ การสอนโลกนี้สงสารจริง ๆ คือมันเปิดเผยอยู่ด้วยกัน กิเลส มันก็เปิดเผยเต็มตัวของมัน ธรรมก็เปิดเผยเต็มตัวของธรรม เมื่อต่างอันต่างเปิดเผย มันเห็นชัดเจนทุกอย่าง เรื่องกิเลสบาปกรรมที่จะทำสัตว์ให้ล่มจมนี้มันกระจ่างแจ่มอยู่ในจิต ที่นี้ธรรมชาติที่มองเห็นกิเลสที่สว่างกระจ่างแจ่ม โดยหลักธรรมชาติของตัวเองไม่มีอะไรเสมอเหมือนก็จำอยู่ในหัวใจแล้ว แล้วมันจะสงสัยอะไร มองดูกิเลสเห็นกิเลส แล้วสงสัยอะไร ธรรมก็อยู่กับตัวสงสัยหาอะไร มันก็ชัดอย่างนี้ พระพุทธเจ้าสอนธรรม สอนชัดอย่างนี้เอง ไม่ได้มาลูบ ๆ คลำ ๆ สอนนะ สอนชัดเจน กิเลสก็เห็นแล้วจะได้ แล้วถึงสอน แล้วธรรมก็รู้แล้วเห็นแล้วถึงสอน จึงไม่มีผิดทั้งสองด้านเลย ให้พากันจำให้ ดี สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว นี่แลจำให้ดีนะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน

โยม หลวงพ่อเจ้าชา หลานถวายบูชาภัณฑ์หลวงตา กฐินทองคำ ๒ กองเจ้าคะ

หลวงตา เอาเลย รับมาเลย กฐินทองคำกองที่ ๓ ตามกันมาซิ

โยม หลานจงกฐินทองคำไว้แล้ว ๑๐๐ กองเจ้าคะ

หลวงตา อันนี้เป็น ๑๐๓ เหนอ เออ เอาละต่อไปเรื่อย ๑๐๔ มา ๑๐๕ มา ยังไง ต้องเอาให้ได้แหละเรา ไม่มีชาติใดใจเด็ดยิ่งกว่าชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาติของลูกชาว พุทธ ถึงเวลาเด็ดต้องเด็ดเต็มเหนี่ยว เวลาธรรมดาก็ธรรมดา ถึงคราวที่จะเด็ดเด็ดเลย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ถึงคราวธรรมดา นิมนวลธรรมดาก็เอา ถึงคราวจะเด็ดเด็ดเลยเทียว นั้น เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตไม่อ่อน ถึงคราวแข็งจะอ่อนไม่ได้เลย

อ่านธรรมะหลวงตาวันท่อวัน ได้ที่ www.luangta.com